

Sygn. akt **X K 28/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Agata Chyczewska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018 roku sprawy **M. S.** (S.), syna L. i H., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 3 października 2016 roku do 7 września 2017 r. w nieustalonym miejscu ukrywał dokument w postaci prawa jazdy kategorii B nr (...), którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

tj. o czyn z art. 276 k.k.

I. ustalając, iż oskarżony M. S. dopuścił się popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 9 lutego 2017 roku do 7 września 2017 r. w nieustalonym miejscu ukrywał dokument w postaci prawa jazdy kategorii B nr (...), którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, kwalifikowanego z art. 276 k.k. i przyjmując, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość tego czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne warunkowo umarza na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł (trzystu złotych);

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 100 zł (sto złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 28/18**

UZASADNIENIE

W dniu 28 kwietnia 2016 roku w G. na ul. (...), kierujący samochodem osobowym marki T. o nr rej. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej przez patrol Policji. W toku kontroli poinformowano go, że z uwagi na przekroczenie przez niego dozwolonej w miejscu zabudowanym prędkości o 52 km/h, Komenda Miejska Policji w G. wystąpi do Starosty G. o wydanie decyzji o zatrzymaniu wydanego mu dokumentu prawa jazdy w trybie art. 102 ust. 1 pkt 4 i ust. 1c ustawy z dnia 05 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami.

/dowody: zawiadomienie (...) w G. k. 2;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

W związku z powyższym w dniu 20 maja 2016 roku Starosta G. wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy (sygn.: KO.5430.2.196.2016.RT), o czym poinformowano M. S.. Ten,

ustosunkowując się do materiału dowodowego przekazanego przez Komendę Miejską Policji w G. Staroście G., w dniu 6 czerwca 2016 roku oświadczył, iż kontrola jakiej poddano go w dniu 28 kwietnia 2016 roku została przeprowadzona w sposób nieprawidłowy, w związku z czym kwestionuje on jej wynik i tym samym zasadność skierowania do Starostwa G. wniosku o zatrzymanie mu prawa jazdy.

/dowody: zawiadomienie z dnia 20 maja 2016 roku k. 4-5;

protokół przesłuchania świadka k. 6-6v.;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

Finalnie w dniu 15 czerwca 2016 roku rzeczony postępowania administracyjne zakończono wydaniem decyzji o zatrzymaniu M. S. prawa jazdy kategorii A, B nr (...) seria druku (...) wydanego 03 października 2014 roku przez Starostę G., na okres 3 miesięcy. W orzeczeniu tym zobowiązano M. S. do zwrotu w/w dokumentu w terminie 7 dni, informując, iż decyzji w tym przedmiocie nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, zaś odwołanie się od niej nie wstrzymuje jej wykonania.

M. S. odebrał wskazaną decyzję w dniu 20 czerwca 2016 roku.

/dowody: decyzja z dnia 15 czerwca 2016 roku k. 8-9;

potwierdzenie odbioru k. 10-10v.;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

M. S. odwołał się od decyzji z dnia 15 czerwca 2016 roku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. jednocześnie nadal odmawiając wydania dokumentu prawa jazdy.

Na skutek odwołania M. S. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. wydało w dniu 23 sierpnia 2016 roku decyzję utrzymującą zaskarżoną decyzję Starosty G. w mocy.

/dowody: odwołanie k. 14;

decyzja SKO w G. k. 17-17v.;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

W związku z powyższym, w dniu 29 września 2016 roku Starosta G. zażądał od M. S. zwrotu dokumentu prawa jazdy. Żądanie to doręczono w/w w dniu 3 października 2016 roku. W odpowiedzi M. S. odmówił zwrotu prawa jazdy wskazując, iż decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. z dnia 23 sierpnia 2016 roku nie jest prawomocna i została przez niego zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G..

/dowody: żądanie zwrotu dokumenty k. 18;

zwrotne potwierdzenie odbioru k. 19;

odmowa zwrotu dokumentu k. 20;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

Choć M. S. faktycznie złożył skargę na decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. z dnia 23 sierpnia 2016 roku, to jednocześnie nie uiścił wymaganego wpisu od skargi. Do uzupełnienia tego braku został wezwany przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w G., nie wpłacił jednak wskazanej kwoty w wyznaczonym terminie, co skutkowało odrzuceniem skargi postanowieniem z dnia 2 grudnia 2016 roku.

Powołując się na tę okoliczność, Starosta G. ponownie w dniu 1 lutego 2017 roku zażądał od M. S. zwrotu dokumentu prawa jazdy. Żądanie to doręczono M. S. w dniu 8 lutego 2017 roku.

Wobec braku reakcji M. S. na to wezwania Starosta G. wystosował kolejne dwa żądania odpowiednio dniach 23 marca 2017 roku i 17 lipca 2017 roku.

/dowody: postanowienie WSA w Gdańsku k. 28;

żądanie zwrotu dokumenty k. 30, 32, 34;

zwrotne potwierdzenie odbioru k. 31, 33, 35;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

W dniu 5 września 2017 roku M. S. został zatrzymany do kontroli drogowej przez patrol Policji. W toku kontroli funkcjonariusze Policji dokonali sprawdzenia M. S. w bazach teleinformatycznych poprzez dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w P.. Ustalili wówczas, iż decyzją Starosty G. z dnia 15 czerwca 2016 roku M. S. zatrzymano dokument prawa jazdy. W kolejnych dniach – 7 września 2017 roku M. S. sam dobrowolnie zdał prawo jazdy kategorii A, B nr (...) seria druku (...) wydanego 3 października 2014 roku przez Starostę G. w Starostwie G. w P..

/dowody: zeznania A. W. k. 50;

zeznania Ł. A. k. 56;

informacja od Starosty G. k. 40;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 47, 90v.-91/

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego M. S. nie przyznał się do winy, zaprzeczając, by ukrywał dokument prawa jazdy.

W toku rozprawy głównej słuchany w charakterze oskarżonego M. S. podał, iż rozumie treść stawianego mu zarzutu i nie przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu. Stwierdził, że nie zwracał prawa jazdy, ponieważ kwestionował zasadność decyzji Starosty G. w tym przedmiocie.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/vide: wyjaśnienia M. S. k. 47, 90v.-91/

M. S. ma wykształcenie średnie. Jest żonaty i ma troje dzieci pozostających na jego utrzymaniu. Prowadzi własną działalność gospodarczą osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 6.000 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry; nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

/dowody: dane osobopoznawcze k. 45-46;

dane rozprawy k. 90-90v.;

karta karna k. 52/.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego M. S. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd

mając na względzie treść wyjaśnień oskarżonych w zakresie, w jakim dano im wiarę, jak również treść znajdujących się w aktach sprawy dokumentów.

Analizując osobowy materiał dowodowy, Sąd uznał, iż niewielkie znaczenie dla sprawy miały zeznania A. W. i Ł. A. – funkcjonariuszy Policji, którzy w dniu 5 września 2017 roku przeprowadzili kontrolę drogową pojazdu kierowanego przez oskarżonego. Świadkowie czerpali wiedzę na temat postępowania administracyjnego dotyczącego zatrzymania prawa jazdy wydanego M. S. wyłącznie z relacji samego oskarżonego, zasadniczo nie byli więc w stanie wypowiedzieć się co do kluczowych okoliczności niniejszego postępowania. Potwierdzili natomiast, że w dniu 05 września 2017 roku M. S. nadal znajdował się w posiadaniu przedmiotowego dokumentu, co ten im oświadczył i przyznał, że dysponował nim przez cały inkryminowany okres, co korespondowało z treścią jego oświadczeń, w których odmawiał wydania go Staroście G.. W tym też zakresie zeznania świadków stały się podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń.

Istotne były natomiast dla sprawy dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci orzeczeń Starosty G. i jego żądań wydania dokumentu, decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G., postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. oraz zawrotnych potwierdzeń odbioru. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów. Podkreślenia wymaga przy tym, iż wskazane dowody mają szczególny charakter, gdyż stanowią jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa M. S. w zakresie zarzucanego mu czynu, jak również weryfikacji dat granicznych inkryminowanego okresu wskazanego oskarżeniem, o czym szerzej poniżej.

W świetle powyższych rozważań Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony nie mijał się z prawdą przytaczając związane ze sprawą fakty dotyczące toczącego się z jego udziałem postępowania administracyjnego, a następnie sądowo-administracyjnego, w przedmiocie zwrotu dokumentu prawa jazdy. Podniesione przez oskarżonego w tym zakresie okoliczności w pełni korelowały z treścią dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Jednocześnie zastrzeżenia Sądu wzbudziły depozycje w/w w części, w jakiej tłumaczył on motywy swojego działania i wyjaśniał jak rozumie sformułowanie „ukrywanie dokumentu”. M. S. utrzymywał bowiem, iż odmawiał wydania dokumentu oczekując na ostateczną decyzję w jego sprawie. Jednak, gdy ta zapadła – w postaci postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. o odrzuceniu skargi, wydanego na skutek zaniedbania kwestii formalnych przez samego M. S. – oskarżony stwierdził, że jej nie akceptuje, gdyż nie stanowi merytorycznego rozstrzygnięcia. Zachowanie to trudno uznać za konsekwentne i tym samym stanowiące racjonalne uzasadnienie dla niewydania przez niego przedmiotowego dokumentu, zwłaszcza, że finalnie M. S. zwrócił dokument w dniu 7 września 2017 roku pomimo braku jakiegokolwiek zmiany w jego sprawie – polegającej przykładowo na wydaniu kolejnego rozstrzygnięcia przez odpowiednie organy. Podobnie – za budzące wątpliwości – uznano wyjaśnienia oskarżonego odnośnie do niepodejmowania przez Starostę G. żadnych działań celem wyegzekwowania realizacji decyzji z dnia 15 czerwca 2016 roku, w związku z czym M. S. nie czuł się w obowiązku jej zrealizowania. Tłumaczenie to należy uznać za kompletnie pozbawione sensu, gdyż Starosta G. wielokrotnie wystosowywał do oskarżonego żądanie zwrotu dokumentu, w tym 1 lutego 2017 roku z powołaniem się na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. o odrzuceniu skargi – zamykającej M. S. drogę do dalszego skarżenia decyzji z dnia 15 czerwca 2016 roku. W samej decyzji z 15 czerwca 2016 roku określono przy tym termin, w którym zwrot dokumentu winien nastąpić. Wobec powyższego sugestie oskarżonego, że wydałby dokument, gdyby ktoś się po niego zgłosił, uznano za tendencyjne i podniesione jedynie w ramach przyjętej przez niego linii obrony i nie znajdujące odzwierciedlenia w rzeczywistości.

Podsumowując, stwierdzić należy, iż oskarżony M. S. swym postępowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 276 k.k. Sąd zważył w tym przedmiocie, iż „Istota ukrycia dokumentu polega na ulokowaniu go w miejscu nieznanym dla osoby uprawnionej, gdy sprawca swoje działanie w sposób świadomy ukierunkowuje na wywołanie takiego stanu, aby dokument był ukryty, schowany, niedostępny dla osoby uprawnionej” (wyrok SA w Katowicach z 9.12.2010 r., II AKa 397/10, LEX nr 785456; por. także wyrok SA w Katowicach z 28.06.2005 r., II AKa 166/05, LEX nr 164575; wyrok SN z 21.08.2012 r., III KK 403/11, OSNKW 2013/1, poz. 2; wyrok SA w Katowicach z 24.07.2014 r., II AKa 188/14, LEX nr 1537362; wyrok SA w Krakowie z 17.06.2015 r., II AKa 109/15, KZS 2015/7–8, poz. 55). Ukrycie dokumentu

ma miejsce wówczas, gdy dokument, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie dysponować, został umieszczony w takim miejscu, o którym osoba uprawniona do dysponowania nie wie lub do którego nie ma dostępu albo ma dostęp utrudniony (por. wyrok SN z 23.05.2002 r., V KKN 404/99, OSNKW 2002/9–10, poz. 72, z glosą M. Siwka, Prok. i Pr. 2003/6, s. 109–115). Co ważne, w orzecznictwie podkreśla się również, iż „**Jako ukrycie dokumentu można także potraktować odmowę wykonania obowiązku jego wydania osobie uprawnionej**” (por. wyrok SN z 9.08.2000 r., V KKN 208/00, OSNKW 2000/9–10, poz. 84; J. Satko, Glosa...; wyrok SA w Katowicach z 2.02.2016 r., II AKa 380/15, LEX nr 2009556).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało zatem stwierdzić, że niewątpliwie odmawiając wydania dokumentu prawa jazdy kategorii A, B nr (...) seria druku (...) wydanego 3 października 2014 roku przez Starostę G., Staroście G., w sytuacji gdy organ ten był uprawniony do wystosowywania takiego żądania, M. S. wypełniał swoim zachowaniem wszystkie znamiona czynu z art. 276 k.k.

Jednocześnie Sąd zauważył, iż początkowa data wskazanego w zarzucie okresu, w którym M. S. miał dopuścić się popełnienia przypisanego mu występku winna zostać zakreślona inaczej. W zarzucie wskazano iż jest do dzień 3 października 2016 roku, a zatem data odbioru przez oskarżonego żądania wydania dokumentu wystosowanego przez Starostę G. wobec utrzymania przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w G. w mocy jego decyzji z dnia 15 czerwca 2016 roku. Tymczasem należało zauważyć, iż od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. M. S. przysługiwał środek zaskarżenia w postaci skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., z którego to środka oskarżony skorzystał. Zdaniem Sądu, jako początek inkryminowanego okresu winien być zatem uznany dzień następny po dniu doręczenia M. S. żądania zwrotu dokumentu wystosowanego do niego przez Starostę G. wobec prawomocnego zakończenia postępowania sędowo administracyjnego, w związku z odrzuceniem jego skargi przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w G., tj. dzień 9 lutego 2017 roku.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można też winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu M. S. był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego M. S., jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważył następnie, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie należy stwierdzić, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Przepięstwo zarzucone oskarżonemu jest zagrożone karą pozbawienia wolności nie przekraczającymi 5 lat. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwo umyślne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się M. S. jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym treści dokumentów, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności. Choć zachowanie M. S. było zamierzone, jak sam zauważył wywoływało negatywny skutek jedynie dla niego samego – odsuwając w czasie zakończenie trzymiesięcznego terminy pozbawienia go uprawnień do kierowania pojazdami. Nie bez znaczenia pozostawało nadto, że finalnie oskarżony sam wydał wskazany zrzutem dokument.

Sąd, analizując okoliczności niniejszej sprawy, miał również na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego. M. S. nigdy wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem, zaś w czasie rozprawy złożył wyczerpujące wyjaśnienia, przyczyniając się do dokonania ustaleń stanu faktycznego. Powyższe zdaniem Sądu wyklucza uznanie oskarżonego za osobę okazującą brak poszanowania dla obowiązujących norm prawnych i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Uznając zatem w świetle powyższego, że wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko M. S.. Na podstawie art. 67 § 1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresu próby na jeden rok, uznając, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 k.k., o świadczeniu pieniężnym od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 300 zł. Sąd uznał, iż świadczenie to wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiegokolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości zarobkowych M. S., który choć osiąga stosunkowo wysoki miesięczny dochód, to ma jednocześnie na swoim utrzymaniu troje małoletnich dzieci.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami. Oskarżony jest czynny zawodowo i osiąga stały miesięczny dochód, rzeczony wydatki i opłaty są zaś stosunkowo niskie, nie będą zatem, zdaniem Sądu stanowiły zbytniego obciążanie dla M. S..

S. SR Dorota Zabłudowska

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. przedłożyć za 14 dni lub do uprawomocnienia.

G., dnia 4.06.2018 roku